

מראי מקומות - פסחים

ג' – ג' :

עשה דבר בזionario, לכבד עצמו שלא יתכלל. וכותב הבאר שבע (כrichtot כח) שמלאך פסול החיצנה, היה גם יותר בגדים. והקשה עליו העורך לנר (שם), שאם יש כאן חיצנה, העובודה פסולה, ושוב אין שייר בהז' יותר בגדים, שהרי כל האיסור הוא בשעת עבודה, וזה אינה שעת עבודה. אלא שכטב שאם כן היו הכהנים צריכים למחות, משום שאף שברו שעשויה כן דרך כבוד, ולכן אין זה חיצנה, אולם כיוון שהיא שעת עבודה יש בהז' פסול של יותר בגדים. ובair שברו שאין פסול יותר בגדים אלא במקומות בגדים, אף שאין פוסקים כן, אבל לא היה החטא מפורסם, וממילא לא מיחו.

וזה צוחה העזרה וכו' וישמש בכוהנה גדולה הקשה המהרש"א, במה שונה ישמעאל בן פיכאי משאר הכהנים גדולים, והנich בצ"ע. והעורך לנר (כrichtot כח) באיר, שהיה מקום לרנן עליון, שהרי בני ביתו היו בעלי זרוע [ויתכן שייכלו לרנן גם שלא היה ראוי להיות כן גדול, ולא עשה כהן גדול אלא בזרוע] לכך באה העוזה להעיד שבו לא היה דופי. ובזה ביאר מה שכטב רשי' שבני משפטו היו בעלי זרוע, שכואורה אין לזה שניות לאן, ולפי הביאור הנזכר מושב שכטב הוצרכה העזרה להכרייז זאת.

ח. **ויכנס יהונתן בר נרבאי תלמידו של פנקאי וימלא כריסו וכו'**

הקשה המהרש"א, מודיע הגمرا בימוא (ט) לא מנתה גם יהונתן בן נרבאי בין הכהנים הגדולים שהיו כשרים בבית שני. וצדד שאולי הוא יהונתן היה מבית חשמונאי. וראה במה שכטב לבאר מה כל כה, שהרי היה היה מבית חשמונאי. קיינה, שטה היה תלמיד של פנקאי.

אולם העורך לנר (כrichtot כח) צידד שייתכן שלא היה יהונתן כהן גדול כלל, אלא היה כהן הדיט. ומה שהכריזה עליו העזרה הוא מפני שהוא אוכל הכל בעצמו ושלא כפירוש רשי' שהוא מגדל בביתו הכהנים רבים, וכיון שנמצא שהיה אוכל כמעט אותו יום, מלבד הגוזלות לקינוח טודעה, היו אחיו הכהנים מוכאים אותו שהוא רעבתן, וכך הכריזה בת קול שאין זה נחשב לו לגנאי במא שמללא כריסו, שהרי ע"ז ממלא כריסו מקדי' שמי', עד שבימי' לא נמצא נותר במקדש.

ג' :

א. ופסקיה ל'מיןיה
העורך לנר (כrichtot כח) ביאר שענשוهو מדה כנגד מדה, שאם היו חותכים רק את יד שמאל, כיוון שלא שייר שם אלא הפסול של יותר בגדים, לא היה ניכר גם החטא של עבודה בחיצנה, וכך היה ציריך שיתחכו לו גם את יד ימינו, כדי להראות החטא בעבודה בחיצנה שאינו שייר אלא בימינו.

א. אלא מפני שאמרו חכמים אין פיאה לירך רשי' פירש, משום שספקיע ממערש. והתוס' הקשו, שמכל מקום יש לפוטרים ממעשר, שהרי הפיקרים, והפרק פטור מן המערש. ותירכו, שהוא כדעת בית הלל שהפרק לעניים ולא לעשירים אינו הפקר, ולכך חייב במעשר. ופירש המהרש"א, שקיים התוס' שיפטר ממערש היא, משום שלפי רשי' יש לתכן שלא יפקיר שדהו, מפני שע"ז מפיקיע מן המערש, שהרי משמעו מרש"י שהחדרון במא שספקיע הירקות מעשר, שמלילא לא יהיה לעניים מעשר. ועל זה כתבו התוס' שבאמת אין הירקות שבוגם הפקר אפשר לומר כן, ופירשו התוס' שבאמת אין הירקות הללו פטורים מן המערש, ונמצא שאוכל טבלים.

ב. **עדמו בעלים והקדישום לשמיים**
העיר המהו"ט חלאה, שהרי עדין לא בא לעולם, וכיצד יכול להקדישם. ותירכז, שלב בית דין מתנה עליהם, ולכך חל עליהם הקדש מן התקנה. עוד תירץ, שהקדישו את כל הבהמה בפירוש בשעת קריית השם.

ג. **לא היו ימים מועטים עד שהחיפה את ההיכל וכו'**
כתב השפט אמרת, שמכך שלא אמרו לא היו ימים מרובים וכו', משמעו שבאו להשמענו שלא ממש דבר זה אלא עד שהחיפה ההיכל, ולאחר מכן לא נתקימה גורה וזיקידישום, שהרי לא מצינו מה שנעשה אח"כ ממעות העורות.

ד. **שיטהו היכל ה'**
כתב הבאר שבע בכריות (כח). שלפי מה שפירש רשי' כאן שטמאו הינו כמו שכותב 'אשר ישכון את הנשים', נמצא שסוגיא זו חולקת על הסוגיא בשבת (הה) שאמרו כל האומר בני עלי חטאו, כלומר באשת איש, אינו אלא טועה, אלא מוכח שכונת קיינה, שלפי זה לא שייר בז' טומאה, אלא מוכח שכונת הגمرا כאן שפירש הפסוק הוא פשוטו.

ה. **צא מיין ישכר**
העורך לנר (כrichtot כח) העיר, שכיוון שיש כאן פסול עבודה, איך הינחוו אחיו הכהנים לעבוד. ותירכז על פי מה שכתבו התוס' בסוכה (ל). שהאיסור לכורן ידיו הוא רק אם עשה כן דרך בזionario, אבל אם עשה כן דרך כבוד מותר. ולפי זה יש לומר שיששכר היה מורה עצמו כאילו עשה כן דרך כבוד, ואחיו הכהנים לא ידעו שבכלו היה כוונתו דרך בזionario, ולכך לא היו יכולים למוחות בידיו.

ג. **כרייך ידייה בשיראי**
ריש' פירש שהפסול הוא מדין חיצנה בעבודה, שuposל בקדושים. והתוס' הקשו, שהרי לעניין לולב אמר רבא שלקיחה על ידי דבר אחר שמה לקיחה. ותירכו, שם היה אוחזו על ידי סודר, והסודר היה מסיעו להחזיק הלולב, ולכך לא היה בז' חיצנה. והתוס' בסוכה (ל. ד"ה דבעינא) כתבו, שרך בדרך כבוד מותר, ויששכר היה

